

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003738 17 Кж 23
Бања Лука, 26.10.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Р., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог и његових бранилаца, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.07.2017. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца адвоката М.Ц. из Б.Л., а у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, адвоката Ј.С. из Д., дана 26.10.2017. године донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог Д.Р. и његових бранилаца и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.07.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.07.2017. године, оглашен је кривим оптужени Д.Р., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору. На основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о чијем износу ће бити одлучено посебним рјешењем, те је на основу одредбе члана 62. КЗ РС, истом изречена мјера безбједности одузимања предмета употребљених при извршењу кривичног дјела.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени и његови браниоци.

Тужилац је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени теже казнити.

У жалби оптуженог нису наведени жалбени основи, а приједлог ове жалбе је да овај суд „поступи по закону и донесе праведну пресуду“. Жалба браниоца оптуженог, адвоката М.Ц., изјављена је због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде Кривичног закона и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац оптуженог, адвокат Ј.С., жалбу је изјавила из свих жалбених основа, а приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог М.Ц. је предложила да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио писмени одговор на жалбе оптуженог и његових бранилаца.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, адвоката Ј.С., у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је у цијелости подржао жалбу окружног јавног тужиоца. Бранилац оптуженог је у цијелости остала код разлога и приједлога жалбе, као и код свог писменог одговора на жалбу тужиоца. Оптужени је остао код своје жалбе, те је подржао жалбе својих бранилаца, као и писмени одговор браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе тужиоца, оптуженог и његових бранилаца, те одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слjedeћих разлога:

Неосновани су приговори из жалби оптуженог и његових бранилаца којима се истиче да је првостепени суд повриједио право на одбрану оптуженог, одбијањем доказних приједлога одбране. Наиме, чињеница одбијања доказног приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, јер је дискреционо право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција је ограничена обавезом суда да наведе разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају, првостепени суд је дао ваљане разлоге, због чега сматра да предложени докази одбране, немају значаја за овај предмет, које у цијелости прихвата и овај суд.

Исто тако, неосновани су и приговори из жалби бранилаца, којима се истиче да је првостепени суд повриједио право на одбрану оптуженог на начин што није примјенио принцип „in dubio pro reo“. Ово с тога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ових жалби, није прекршен наведени принцип, садржан у одредби члана 3. став 2. ЗКП РС, па с тим у вези није повријеђено ни право на одбрану оптуженог. Осим тога, супротно наводима из жалбе оптуженог и његових бранилаца, првостепени суд је дао могућност одбрани да своје аргументе супротстави аргументима оптужбе, на начин што су на приједлог одбране спроведени многобројни докази (како субјективни, тако и објективни), због чега су неосновани и приговори ових жалби да је одбрана на

било који начин током првостепеног поступка, доведена у неравноправни положај у односу на оптужбу, нити да је дошло до повреде принципа једнакости оружја садржаног у одредби члана 14. ЗКП РС.

Надаље, супротно наводима из жалбе адвоката Ј.С., сама чињеница што је исти судија поступао и као судија за претходни поступак и као судија за претходно саслушање, не значи да је овај поступак био у цјелини незаконит, како то истиче ова жалба, јер оцјену законитости проведених доказа није у искључивој надлежности судије за претходно саслушање (када одлучује о претходним приговорима, како је и било у овом предмету), обзиром да је одбрани на претресу пред првостепеним судом дата могућност да оспорава законитост доказа, што је она и чинила и ти приговори су разматрани од стране претресног вијећа, па су тако, поједини докази и оцјењени као незаконити и на њима се не заснива побијана пресуда.

Без основа су и жалбени приговори одбране којима се истиче да је након раздвајања поступка судило исто вијеће, које је већ имало на увид све доказе оптужбе, који су цијењени у раздвојеном поступку против оптуженог Пере Б., те су неосновани и приговори да је првостепени суд незаконито поступао јер је раздвајао, спајао, па опет раздвојио ова два поступка. Ово стога што нити из једне одредбе ЗКП РС, не произилази да се суд не може упознати са доказима и прије него што се они спроведу, нити ова околност доводи до било какве разумну сумњу у непристрасност судећег вијећа, те је супротно наводима из жалбе браниоца С., начело контрадикторности потпуно испоштовано. При томе, жалбе губе из вида да су се ови поступци раздвајали, спајали и поново раздвајали, не зато што је првостепеном суду то тек тако пало на памет, већ, најприје због бјекства оптуженог Р., а затим, због здравственог стања оптуженог Б., али на приједлог одбране оптуженог Р., а све у циљу цјелисходности и економичности поступка. Осим тога, овај суд наглашава да поступак против оптуженог Р. и поступак против оптужених Б. и К. су се водили по једној оптужници, за исти догађај и за исто кривично дјело, што је свакако, веома добро познато одбрани оптуженог Р..

Неосновани су и приговори из жалби одбране којима се истиче незаконитост у поступању првостепеног суда због чињенице да није провео доказ - вјештачење по вјештаку машинске струке Б.Р., за шта је донио наредбу. Наиме, супротно овим наводима, првостепени суд је на главном претресу опозвао ту своју наредбу за вјештачење, образлажући ту своју одлуку тиме да сматра да је тај доказ непотребан.

Надаље, супротно наводима из жалби бранилаца оптуженог, побијана пресуда се не заснива на незаконитим доказима, због чега су неосновани и приговори ових жалби о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, записници о препознавању лица на основу фотографија, са пратећим фотодокументацијама, као и записници о препознавању лица, су законити докази, како је то правилно утврдио и првостепени суд. Наиме, препознавање лица на основу фотографија је била хитна радња у циљу откривања учиниоца и проналаска отуђеног возила и у тој фази поступка, оптужени су били на подручјима других полицијских станица, а упитно је било непосредно по пријави крађе и постојање основа сумње, да су баш та лица

учествовала у извршењу дјела, због чега није било могуће да се предузме радња препознавања лица, која је накнадно и предузета, јер су свједоци М.Н. и Р.П. препознали и уживо оптуженог Р. као једног од извршиоца овог кривичног дјела. Дакле и по оцјени овог суда, препознавање оптуженог Р. извршено је у складу са одредбама члана 150. ЗКП РС, о чему је побијана пресуда на страни 10. дала детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Надаље, чињеница да су у записнику о увиђају наведени снимци надзорних камера, за које је првостепени суд нашао да су незаконито прибављени докази, не значи да је и записник о увиђају незаконит доказ, како погрешно сматра жалба браниоца М.Ц. Притом, овај суд наглашава да из тог записника о увиђају не произилази ништа битно, без обзира што побијана пресуда између осталог, наводи да се иста заснива и на овом доказу.

Неосновани су и жалбени приговори којима се оспорава законитост побијане пресуде, тврдњом да је првостепени суд користећи сазнања из другог предмета и без приједлога одбране, по служебној дужности провео поједине доказе, јер је у складу са одредбом члана 276. ЗКП РС, суд овлаштен да нареди извођење доказа на главном претресу.

Неосновани су и жалбени приговори бранилаца оптуженог да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС, јер изрека побијане пресуде није противријечна сама себи нити њеним разлозима, а образложење пресуде садржи ваљане разлоге о свим одлучним чињеницама и сви изведени докази су оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, те је образложење пресуде у складу са одредбом члана 304. став 7. ЗКП РС. Осим тога, читањем на главном претресу исказа свједока О.а Б. из истраге, првостепени суд није прекршио одредбу члана 288. став 2. ЗКП РС, како то погрешно сматра жалба адвоката Ц., јер је ту своју одлуку суд донио након што је утврдио да је долазак овог свједока пред првостепеним судом знатно отежан из важних разлога (свједок се налази у иностранству и у скорије вријеме не планира долазак у БиХ, а комуникација између првостепеног суда и овог свједока је била само телефоном).

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалбама оптуженог и његових бранилаца су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде и оцјењени како појединачно, тако и у међусобној повезаности. Таквим приступом оцјени изведених доказа, изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени Д.Р. починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

Прије свега, насупрот жалбеним приговорима, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирала садржај исказа свједока оштећеног Р.П. и М.Н. и из истраге и са главног претреса, те исказ свједока О.Б. из истраге, па је правилно оцјенила вјеродостојним њихове исказе, дајући о томе детаљно и ваљано

образложење на страни 10., 11., 12., 13., 14., 15., 23. и 24.), које у цијелости прихвата и овај суд. Наиме, побијана пресуда је исказе наведених свједока оптужбе и исказе свједока Ј.Р., З.Д., В.Н. и Д.М., те садржај евиденције контролисаних учесника ПС С. за дан 20.07.2015. године, правилно оцјенила у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС и са аспекта садржаја довела у везу са записницима о препознавању, затим са исказима свједока Б.П., В.П., Ж.Ж., Д.Б. и Н.С., као и са садржајем дописа МУП РС Полицијске управе И.С. од 23.05.2017. године, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних доказа, а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптуженог Р. дат у својству свједока на главном претресу и искази свједока М., Н., Ј.Р. и Д., те вјеродостојности евиденције ПС С. контролисаних возила за инкриминисани дан, не може оспорити аргументима изнесеним у овим жалбама.

Приговори из жалби оптуженог и његових бранилаца да нема доказа да је исти починио предметно кривично дјело, тврдњом да се искази свједока Р.П., М.Н. и О.Б., на којима се заснива побијана пресуда, у битном разликују и да нису сагласни ни увјерљиви, су неосновани.

Наиме, из исказа свједока оштећеног П. произилази да му је критичног дана отуђено возило марке "Мерцедес" тип 212, модел Е350-4 МАТИЦ, које је било паркирано испод надстрешнице изван круга његовог предузећа Д.о.о. "С." у Д., да је у аутомобилу оставио кључ за стартовање мотора, саобраћајну дозволу, возачку дозволу и зелени картон, да је уочио близу пријавнице, неке њему непознате људе, да га је убрзо након што је паркирао возило и ушао у круг предузећа, позвао телефоном М.Н., који му је рекао да му је неко узео ауто. Касније је по сјећању препознао једну од особа које је видио близу пријавнице, запазио га је јер га је тај човјек фиксирао погледом (био је "набијене фаце", висок око 180 цм, имао карактеристичне спуштене обрве), те је потврдио да је сигуран да је приликом препознавања, препознао лице како је наведено у записнику о препознавању (Д.Р).

Из исказа свједока М.Н. произилази да је критичног дана, око 13,45 часова, на паркинг простору у близини портирске кућице запазио возило марке "Пасат" БХ регистарских ознака, сребрно-сиве боје, новије производње, у коме су сједила два њему непозната мушка лица, да је око 14,00 часова поново изашао из хале и примјетио да је упаљен мотор на возилу "Мерцедес" власништво П., да му је то било чудно, јер је видио П. непосредно прије, да је видио да се ауто помјера, да га је од возила дијелила само провидна метална ограда, да ту није било мреже против сунца, да је схватио да на мјесту возача „Мерцедеса“ није П., јер је видио кроз предњу шофершајбну лице човјека којег је прије тога код капије видио да сједи као сувозач у возилу марке "Пасат", а одмах након "Мерцедеса", са паркинга је прошло и возило "Пасат". Овај свједок је био изричит да је добро видио у "Пасату" двије особе које је последије препознао и да возач није био ничим замаскиран.

Из исказа свједока О.а Б. произилази да је критичне прилике око 13,45 часова дошао у другу смјену у фабрику обуће "С." у Д., да се тамо довезао својим возилом, које је паркирао на паркинг простору, гдје је примјетио моторно возило марке "Пасат" свијетло сиве боје, који није био паркиран, него се из момента у момент помјерао напријед – назад, да је изашао из свог возила и док је стајао на

паркинг простору у возилу примјетио возача и сувозача, да је возач на себи имао бијелу кошуљу са коцкицама свијетло смеђе боје, са сунчаним црним наочарима на очима, тамније косе, дугуљастог лица, са израженим борама на лицу, мало краће тамније косе, од кога је био удаљен у неким моментима до 5 метара, а у појединим моментима кад се возило полако кретало напријед назад и до 15 метара, да су на том возилу биле БХ регистарске таблице, да је у једном тренутку возило "Пасат" дошло на удаљеност 3-4 метра до паркираног "Мерцедеса", гдје је остао паркиран, када му је пришао радни колега В.П., након чега су заједно отишли у круг предузећа, да се на улазу у фирму В. окренуо и прокоментарисао да се "Мерцедес" брзо удаљава и да му није било јасно да газда вози тако брзо, да није прошло ни пар минута кад је један од пословођа у фирми саопштио да је директоров ауто "Мерцедес" украден, да би наведено возило марке "Пасат" могао препознати било гдје и на било ком мјесту, јер се ради о специфичном возилу млађе генерације, те да би са великом вјероватноћом могао препознати возача возила "Пасат" који је са истим управљао, али да лице које је сједило на мјесту сувозача није добро видио и да о њему не може дати никакве детаље.

При томе, супротно наводима из жалби, побијана пресуда је анализирао изјаве свједока П. и Н. и из истраге и са главног претреса, као и исказ свједока О.а Б. од 23.07.2015. године, заједно са његовим исказом који је дао на записнику о препознавању, те је правилно утврдила да се може прихватити објашњење свједока П. и Н. у вези са разликама између њихових исказа, јер се те разлике не односе на битне чињенице.

Исказе свједока П., Н. и Б., којих је побијана пресуда много опширније интерпретирала (стр. 11. до 15., те 23. и 24.) су у цијелости потврђени записницима о препознавању лица, обзиром да су дана 07. и 08.08.2015. године, у просторијама ЦЈБ Д., приликом предузете радње препознавања, свједоци П. и Н. препознали Д.Р., свједок Н. препознао и оптуженог П.Б., као и свједок О.Б., као лица која су извршила предметно кривично дјело.

Исказ свједока П., Н. и О.Б. нису у супротности са исказима свједока Б.П. и В.П. Наиме, ови свједоци су исказивали оно што су они видјели или примјетили у вријеме инкриминисаног догађаја. Побијана пресуда је детаљно интерпретирала и анализирао исказе и ових свједока, те и по оцјени овог суда они су у битним сегментима сагласни са исказима свједока П., Н. и О.Б.. Свједок В.П. који је био запослен као портир у предузећу "С.", је исказао да је портирница у кругу фирме, да је около паркиралиште, гдје паркирају радници и гости и да из портирнице се уопште не види мјесто гдје се под надстрешницом паркирају аута. У вријеме инкриминисаног догађаја примјетио је да је "Мерцедес" нагло изашао са паркинга, да му је то било чудно, да је након тога у портирницу ушао М.Н. који га је питао ко је одвезао П. ауто, а да је након 5 минута дошао и П. који га је питао ко је одвезао његово ауто. Након овог догађаја добио је отказ, јер, наводно, није добро обављао свој посао. Свједок В.П., је у битном исказао да је критичног дана када се довезао на посао, на паркинг испред предузећа "С.", видио да је стигао и О.Б., који га је сачекао док се овај паркирао, да је запазио један попријек паркиран аутомобил, да је О. био око 7 м удаљен од тог возила које је било попријек паркирано, да мисли да су у том ауту сједила двојица мушкараца, да их је могао добро видјети са мјеста гдје је стајао да је обратио пажњу на њих, да не зна да ли је О. ближе прилазио том ауту. Мисли да се ово возило није могло запазити из портирнице, а да се из круга фабрике могло видјети то ауто. Потврдио

је и да је неко питао да ли су видјели да је директор ушао у ауто, јер су видјели да је ауто прошло, те да је неко назвао директора и саопштио му да је ауто отишло. Потврдио је и да је Н. срео ту негдје, али се није могао сјетити у ком моменту.

Надаље, првостепени суд је анализирао и исказ свједока В.Н., те га је, супротно жалбеним приговорима одбране, правилно оцјенила као невјеродостојним, уз образложење које у цијелости прихвата и овај суд, да је очигледно да је овај свједок пристрасан, да веома добро познаје оптуженог Д.Р., а и П.Б., да је због спорног броја телефона инволвиран у предмет, да је приликом претреса, довођена кућа његове баке у везу са сакривањем оптуженог Р. док је био у бјекству, те да је његов исказ дат у циљу да помогне оптуженима да избјегну кривичну одговорност.

Исто тако, првостепени суд је детаљно анализирао и исказе свједока Ј.Р. и З.Д., као и исказе свједока овлашћених службених лица, садржај евиденција контролисаних учесника ПС С. за дан 20.07.2015. године, као и садржај дописа МУП РС Полицијске управе И.С. од 23.05.2017. године, те је супротно жалбеним приговорима оптуженог и његових бранилаца, правилно оцјенио као невјеродостојним исказе свједока Д., Ј.Р. и М. у вези са алибијем оптуженог Р., не прихватајући их и о томе дао ваљано и аргументовано образложење на страни 21., 22. и 23., које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге. Осим тога, овај суд наглашава да из дописа ПУ И.С. од 23.05.2017. године произилази да постоје основи сумње да су дијелови Евиденције о контролисаним возилима фалсификовани, да из евиденције контролисаних учесника за дан 20.07.2015. године, коју је сачинио свједок М., произилази да је евидентирано 10 лица и иста није написана хронолошким редом, док је шефу смјене дата евиденција да је контролисано 9 лица (у којем није наведено лице Д.Р.).

Приговори из жалби одбране, којима се оспорава вјештачење вјештака В.С., па с тим у вези оспорава и правна квалификација из члана 232. став 3. КЗ РС, су такође неосновани. Наиме, у овом предмету, на околност вриједности предметног возила у вријеме извршења кривичног дјела, проведена су два вјештачења и то по вјештаку В.С., као вјештаку оптужбе и по вјештаку Г.К., као вјештаку одбране. Првостепени суд је по оцјени овог суда, правилно прихватио вјештачење вјештака С., према којем је вриједност предметног возила у вријеме извршења кривичног дјела била 56.893,36 КМ обзиром да је овај вјештак дао јасне и егзактне параметре за израчун вриједности и притом је лично извршио увид у предметно возило, након његовог проналаска, те се непосредно могао увјерити у стање аутомобила и његову опрему, за разлику од вјештака одбране који возило није видио, него је мишљење дао само на основу увида у документацију возила и одговарајуће податке на веб страницама овлашћених сервисера.

Неосновани су и жалбени наводи одбране којима се оспорава утврђење побијане пресуде о постојању претходног договора, па с тим у вези и о саизвршилаштву. Наиме, по оцјени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио постојање претходног договора између оптуженог Б. и Д.Р. и о њиховом поступању у извршењу дјела као саизвршиоци, те о томе на страни 31. побијане пресуде дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге. Дакле, долазак оптуженог Р. заједно са П.Б. истим возилом

до паркинга, затим улазак оптуженог Р. у возило оштећеног и његово нагло стартовање и одлазак са паркинга, те одлазак оптуженог Б. возилом којим су заједно дошли и њихово удаљавање у истом правцу, према путу који води ка Б.Л., указује да су њих двојца поступали по претходном договору.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари, утврђено и потпуно и правилно, а приговори жалби оптуженог и његових бранилаца у овом основу побијања пресуде, неосновани.

Остали приговори жалби којима се такође доводи у питање чињенична основа побијане пресуде немају значај који им жалбе придају, па овај суд налази да је непотребно на њих одговарати.

Неосновани су и жалбени приговори бранилаца у жалбеном основу због повреде Кривичног закона, јер супротно наводима из жалби, изрека побијане пресуде садржи све елементе бића свршеног кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС. Наиме, из радњи наведених у чињеничном опису дјела (оптужени Д.Р. заједно са оптуженим П.Б.) долазе једним колима до паркинга, затим оптужени Р. улази у возило оштећеног, стартује га нагло и одлази, а за њим одмах одлази и оптужени Б., возећи аутомобил којим су дошли, те су се упутили у истом правцу), произилази да су у извршењу дјела поступали као саизвршиоци, хтијући сваки од њих дјело као своје и у заједничкој намјери да дјелом прибаве себи противправну имовинску корист. При томе, супротно жалбеним наводима, не ради се о кривичном дјелу одузимање возила на моторни погон, јер из радњи које су предузимали, произилази да нису имали намјеру да употребе то возило за возњу, већ да им је намјера била управо прибављање противправне имовинске користи, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Дакле, по оцјени овог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у осуђујућем дијелу изреке побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Неосноване су жалбе тужиоца и браниоца оптуженог М.Ц., као и жалба браниоца С. (која у себи садржи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС) у дијелу у којем се побија пресуда због одлуке о казни. Наиме, за кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС прописана је казна затвора од 3 (три) године до 15 (петнаест) година. Казна затвора у трајању од 3 (три) године, која је побијаном пресудом изречена оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело починио. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности, као и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Жалбе оптуженог и његових браниоца нису основане и у дијелу којим се побија одлука о изреченој мјери безбједности, јер је иста донесена на основу правилне примјене одредбе члана 62. КЗ РС, обзиром да је према утврђењу првостепеног суда, оптужени употребљавао мобилни телефон за извршење кривичног дјела.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца, оптуженог и његових бранилаца, нису основане, то је овај суд, примјеном члана 327. ЗКП РС, жалбе одбио и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић